

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADO-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postai bérmentes széküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hora á lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatlak vissza.

Tanakodnak . . .

Tanakodnak a honatyák,
A nemzetnek oszlopai,
Tanakodnak; hogy kéne a
Zsidókérdést megoldani?

Tanakodó ósz honatyák,
Mit töritek fejeteiket,
Zsidókérdés megoldása
Nem is olyan nehéz lehet.

Nem oly nehéz; könnyű dolog
Zsidókérdés megoldása,
— Lépjen minden magyar ember
„Nyúlboró”-szel sógorországba!

Legyen minden magyar ember,
Magyar asszony — táti, mámi!
— A nemzet szent érdekei
Megvédését csak így várni!

Igy aztán a magyar nemzet
Gyarápodása várható,
Hogy ha majd minden magyarból
Leszen egy-egy rücskös zsidó.

A keresztény társadalom
Csak erősbulését várja,
Ha mindjebben szaporodik
Zsidópajtásosoknak száma.

Zsidó, magyar, ha rokon lesz,
— Hej, sok érhető el ezzel —
Glenyészik az ellenszenv —
Zsidó, magyar — együtt gseftel.

Magyaroknak száma apad;
Szaporodik a zsidóság.
Hogyne virágoznék így fel
És a dicő Magyarország?

Antisemitizmus se lesz;
Glenyészik szép csendesen,
— Hogyha majdán Magyarország
Egyszer — Judoország leszzen!

KRÓNKA.

NOVEMBER.

16-án. Doktorátust tehetnek a zsidók a sikkasztásból, hamis bukásból, hamis váltókból, s minden hamis gazságból. Így ujjában a fővárosi sajtó szerzte kürtölte, hogy Schreiber E. G. Kristóftéri bankár kerekelt öldött, persze elvitte magával az összealt összegeket. A szegény károsult felek bottal üthetik nyomát. A rendőrség, mint szokta: erélyesen bonyozza. A másik gazember Freund Vilmos kereskedő és takarékpénztári igazgató, ki csak 300 ezer frt. erejéig sikkasztott Nagybecskerekben. Ezt már elérte a nemezsis és 8 hónapig hűsült vizsgálati fogságban. Ez idő alatt gondolkodhatott azon, miképp költse el, s foggassa a jó helyre tett roppant összeget. A törvényszék betudta neki a vizsg. fogságot, s a zsidóság tapsai között ment el a „becsületes” ember. Nincs a világon olyan lény, melyet, vagy kit jelzőjéül lehetne tenni e czimeres akasztófa virágnak.

17-én. Milyen a zsidó pálinkája, azt igen hiven ecseteli az az eset, hogy Kolozs megye K. községében Ambrus Feri elment a zsidóhoz pálinkát inni. A jordán indult a pinczébe, hogy majd hoz fel, de Ambrus nem győzte őt várni s utána ment ő is. A mint a zsidó észrevette, vissza akarta terelni a toladó embert, azt mondván, hogy nincs pálinkája, de az addig könyörgött neki, míg ketten megemelték a hordót, hogy a maradék-pálinkát kicsorgassák belőle. A hordó azonban nem adott semmit. Ekkor Ambrus kikapta a csapot, hogy majd így jobban kicsorog a pálinka, de most egy fehéres dugó állta útját a pálinkának. Ambrus ezt is kirántotta, s borzadva látta, hogy az egy g y e r m e k k é z volt, Ambrus mindenkinek elbeszélte a dolgot s azóta abban a faluban nagy izgatottság uralkodik. Persze a vizsgálat megse indult a borzasztó büntény felderítését illetőleg?

18-án. Kaposvárról azt írják, hogy onnét több jómódú zsidócsalád kiakar költözni azok miatt a zsidóellenes mozgalmak miatt, melyek Somogy megye területén lefolytak. Szerencsés utazást kívánunk, s óhajtánánk, hogy szándékuk valósuljon, s példájuk ragadjon. Kevesen vagyunk ugyan a zsidókkal együtt is magyarországon, de, ha tőlük megválnak, mint a súlyos bajból felgyógyult, sóhajunk fel.

19-én. Nagy-Bolyban az ott állomásozó katonaság rajta kapta szénaszállító zsidáját, hogy hamis mérleget és hamis körtezt használ a széna mérésnél. A katonai parancsnokság természetesen kurtán bánt el a csalóval s hamis mérteiket elkoboztatta. A zsidó még aznap megszökött a községből. Csak meg se állana — Jeruzsálemig!

21-én. Bács-Almásón egy Blum Berka nevű csavargó koldus zsidó bizonyos Mózes György nevű b.-almási lakos hét éves, teljesen nagy kis leányát el akarta rabolni, míg a leányka szüli a templomban voltak. A koldus zsidó behatolt s kézen fogta a vak leányt, s kifelé hurcolta, midőn a leányka segély-kiáltásaira szomszédok a koldus zsidót tetten kapták, s a leányt megszabadították. A gyermek-rablót a csendőrök azonnal elfogták, bekísérték a szabadkai királyi járásbírósaág börtönébe. Az elvetemült vagy koldulási segédeszköz gyanúját akarta felhasználni, vagy mi legbizonyosabb, húsvétig jól táplálva rituálisan kivéggetni. Persze sokáig nem fog hűsölni.

23-án. A tiszá-eszlári saktervédők a vádolt sakterek üdvendetés felmentését fényes estélyekkel, s libamájj, s maczesz bankettekkel ülték meg. Jelen voltak a sakter világ gyönyörűség példányai, s a süsd el magad revelveresek teljes számmal. Telik nekik a busás jövedelemből.

24-én. Boross Vilmos, a „Kunsági Néplap” derék szerkesztője, rágalmazás és becsületsértés miatt sajtóperit indított a sajtó kofák és hentesek által felkarolt „Nemzeti Csúfság” című sakterlap szerkesztője, s annak Mezei Ferencz nevű cikkírkírkása ellen. Kár nekik reklamat csinálni!

26-án. Ismét egy zugiskola ellen van panasz Ezekben nem bővölködik a jordánság. E rituális szagu tanoda Trencsen megye Pruska községében létezik. A tanfelügyelő a megye szegényét bejelenté a közigazg-bizottságnak, mely a zugiskola fentartóját 100 frtra büntette! Nem bírt már utilaput kötni a „tanító” szép nevet bitorló jordánjárja is. Iskoláról szólván megemlítjük, hogy Mogyorókeréken (Vas m.) Schlesinger Berta zentai illetőségű nevelőnő a keresztény vallásra tért. Nyilván ő is megutálta már a jordánság galádságait, mit már korán becsépetgetnek az iskolás gyermekek szívébe.

28-án. Ismét zsidó kézre jutott egy uralom. Ez Bónis Barnabás Szabolcs megyei földesur nagyfalusi birtoka, melyet

közlebb tartott árverezés alkalmával megvett Geldheim Emánel nyiregházi lakos 71.000 forinton Szépen haladunk! Irhat majd Jókai a jövő század regényéhez újabb köteteket, s az „Új földesur”-t kibővítheti.

Bálint gazda töprengései.

Jóban török ezek a honatyák a fejüket. Arra vannak hivatva, hogy a magyar nép érdekeit védjék, s mégis mindig azon vannak, hogy a zsidók érdekeit juttassák előtérbe.

* * *

A zsidó-keresztény házasság iránti javaslat tárgyalásakor nagy sietve igyekezik tudomásra juttatni a „Nemzet”, hogy immár akadt is zsidó, a ki keresztényen kelt egybe. Miért is ne? Hiszen az nem ujság, ha a zsidó gscheftből — házasodik, vagyis jobban mondvá h á z asodik.

* * *

Istóczy megemlékezett a „zsidó-egyetemeiről”, a pálinkás bódékról is. Hja, az a nép, a mely eme zsidó egyetemekre járt, thalmudmorált tanul, azért fog fütőköst a kezébe — a zsidók ellen.

A naiv Áron.

Thodod mámeleben, ha khettőnk khözül vola melyikhőnk megholna, akkhur én itt, ebben az antisemita világban nem maradnék, hanem elotaznék nach Berlin.

Vöröshagymák.

A „New-York Herald“ egyik száma azon üdönséget hozza, hogy New-Yorkban egy azelőtt dugszagdag pékmester rövid idő alatt tönkrement, mivel üzletét nem folytatta az előbbi buzgósággal. Hogy tőle összes régi vevői elfordultak, annak oka, főleg az volt, hogy süteménye mindig — sőtalan volt. No, a zsidóknak akkor nincs mit tartaniok a tönkrejutástól, mert ők ugyancsak felsózzák árucikkeiknek — árát.

*

Követésre méltó példa. Kaposvárról több jómódú zsidó-család el akar költözni azok miatt a zsidóellenes mozgalmak miatt, a melyek Somogy megye területén lefolytak. — Ez a hír valóban „fehér holló“. Mert a zsidó nagyon szereti Magyarországot. Ha nincs semmije, akkor azért nem mozdul innen, hogy itt felszedhesse magát könnyen, ha pedig már „jómódu“, akkor olyan biztos alapot vert magának, a honnan nem egykönnyen mozdul meg.

Mindenkit érdeme szerint.

Jakab őrmester: Was soll es beduten? Moga bundás goj pharaszat, már megint részeg? Hodjan merészeli moga ily djalázatos becsipett állapotban, piszkos ültözethen becsöletés ember elé kherölni? Mi? Hm?

János közlegény: Má' iszen nem is mentem, nem is fogok én soha ily állapotban becsületes ember elé kerülni.

Fütykös Mihály a kant'raméknál.

No, má' ezt mégsem hittem vóna, hogy ennyire képes ez a hongyülés. Amint az újságút olvasom, mögszavazták azt, hogy köröszteny legény jordány lánynyal, jordány kölyök becsületös köröszteny lánynyal lépjen — aszongyák: „polgári“ házasságra. Iszén csak még e köllött. Eddig csak külsőleg rontotta meg a jakhez a magyar népet, most már öröklí majd az az elvetemült köröszteny ember belsőleg is a jordánság minden betegségét.

— Hagyja el Mihály gazda a zúgolódásokat, talán — mint mondják — így assimilálódnak, belénk olvadnak.

— De hiszen, nem olyan a magyar nép, mint a sajt, mely akkor jóízű, és sok akkor szereti, ha az u. n. „kukac“-ok mászkálnak benne köröskörül. Má' csak tisztesség nem esik mondván, — a mi népünk közt mászkálhatnak a jordán férgek, mi nem leszünk akkor jobbak, sőt megromlunk, elcsenevészödünk.

— Nini, hallotta-e már Fütykös uram, hogy a buksi fejű, czinege lábú Jedili zsidó legény, rongyszedő léteré beállított a jegyző uramékhöz, s megkérte a jegyzőkisasszonyt, az ujmódi törvény szerint. A jegyző ur illő komolysággal hallgatta végig a kérelmet, s a zsidó felbátorodva, még a hozományt is feszegette.

— Már ez hallatlan szemtelenség! és a jegyző ur nem nevette el magát.

— Nem ám! Sőt azt mondta a zsidónak, várjon, majd megkötik a szerződést, s ráütik a pecsétet. És elmentek a község házára Megelégedett pöffeszkedéssel haladt az utcán végig a „völegény“. Leültetik hivatalos komolysággal az asztalhoz. Színelég írják az okmányt. Majd a jegyző ur azt mondja: „rá ütjük a pöcsétet“, s nyakon fogván a zsidót, hatalmasan ütötte a község pecsétjét a jordán hátára, s az esküdt uramék megelégedett kacagása közben dobta ki az udvarra.

— Mögérdemelte! A' köllött néki! Hej, ha mindenütt ugy érte meg a házasságot „polgári“ úton. De már erre iszünk egyet!

A ROSZ GAZD'ASSZONY.

I—y Gy—ő: Az istenért, csak nem akarja maga Országházné azt az ételt elrontani. Minek szórja bele azt a sok paprikát, hiszen már most is oly erős, majd megfuladnak tőle a kosztosok.

Gazd'asszony: Ej, ne kotnyeleskedjék a dolgomban, tudom én mit csinálók. Megdolgozom én azért a bérért, mit kapok.

I—y Gy—ő: Dehiszen! Ha megtudja ezt a Külföldiné, sajnálkozva fog jót kacagni, hogy ilyen koszt van Magyaréknál... Beletette...! No, most nem tudom, hogy fog majd esni a főrendeknek, kiket ebédre hívtak meg.

Gazd'asszony: Hozzá vannak már szokva azok is, nem fogják ott hagyni, hanem megemésztik.

I—y Gy—ő: Jó étvágyat!

Mágnásaink.

— Karczkégek. —

Pepi mágnás: Barrátom! Képzeld csak a rut zsidó natio szemtelenségét. Az uzorás Náthán megadni kész lett volna a váltó meghosszabítást, ha kötök vele „per tu“ barátságot. Hohó zsidó hátrább az agarakkal. Szerencsémre volt pénzem készletben az angolországi uthoz. Azonnal kifizettem tartozásomat. Ha el is marad a londoni utam, de legalább könnyebben lehetek, mert kimenekültem az utálatos uzorás zsidó körmei közül, még ideje korán.

Toni mágnás: Barrátom! Már az igaz, még is csak sok az már, mennyire reánk vetette magát

ez a tolakodó zsidó csöcselék had. Képzeld, — rös- telem mondani, — nekem meg Lyodersack Izidor — egykor sipoló rongyszedő, vuklis zsidó, jelenleg már váltóház tulajdonos, azt az ajánlatot tette, hogy a vörös haju horgos orru leányát vetessem el Feri mágnással, hát az összes váltóimat visszaadja. De olyan nincs.

Meghagytam a kasznáromnak, hogy szállitson neki egy métermázsa vörös- és egy m.-mázsa fokhagymát. Ezzel ismét bedugom a száját egy időre, az alatt pedig nem a vadászatok, utazások, sportokon töröm majd a fejem, hanem azon, hogy lehetne mielőbb lerázni magamról ezen szemtelen tolakodó zsidót, nehogy utóvégre is menthetetlenül összezuhan polyp karjai között.

A KIGYÓ HÁLÁJA.

Magyar Péter: Szegény Hunnia, olyan áldott jószivű volt, hogy a föld többi teremtményei által utált, üldözött kigyót, — midőn az hidegségre találván mindenütt, a megfagyástól és haláltól megmentendő — keblébe rejté, hosszú időn át melengeté, a szabadalmak édes tejével itatta, s az hálából, midőn feléledt, halálosan csipte meg a jötevőjét. S ott fekszik élettelenül . . .

Pepi mágna s: Bizony barrrátom, nagy igazuk van antisemitáinknak — Nagyobb figyelmet, pártolást érdemelnének az antisemiták, ezen mély belátásu bátor hazafiak, kik egészen magukra hagyatva már is megteremtették a zsidók és zsidóbarátok minden furfangjának daczára is a zsidókérdést, hogy ugyancsak javában ég már a zsidók talpa alatt a gyékény.

Náthán zsidó uzsorás (zümmög magában) Nem jó szelekhet fojnak a zsidó magnátokra. A goj magnáthok khüzzött ódj is van elég okhos; ha meg a thók fejjő goj magnátoknak is megjün az eszük, okkhor vége lesz a zsidó magnátoknak, mert holmi Bálint, János, Mihály ghozdákhot megkhopaszítani, eshak holmi falusi khurcsmárosoknak való gscheft, de nekhünk juden magnaten, nekhünk ez kevés, nekhünk goj magnáth khell megkhopaszítani. Ez nodjszerő gscheft, ez osztán „non plus oltra“ rebach. A phulgári házasság meg majd helyre ütí az antisemithek által

a juden uralomon ütött csorbát Thi zsidóborát képviselők, hol khéstek a sötétsgebn? Nem khaphthok lénung, és quitt.

Párbeszéd.

Ábrahám: Azthat nem hihetem, a Jainkef nem olyan gazdag.

Iczig: Én megesköszük arra, hogy igaz.

Ábrahám: Thodod mit Iczig, hát fogadjunk —

Iczig: Fogadni nem fogadok, hanem megesküdni mindjárt megesköszök!

ZÁLIKA.

— Humoreazk. —

Irta: DON VIGOLE.

(Vége.)

Fébed után a leány ablaka alatt sétáltam el. Lábamhoz saját levelem hullott.

Ijedten vettem föl, mert azt hívéim, visszautasítja szerelmemet.

Odább menve fölnyitottam a papírost, s levelem hátulján e szavakat olvastam: „Estére módot találok arra, hogy a boltajtót én zárjam be. Legyen ön ott. Ha nem mehetek ki, várjon holnap, ha akkor sem, úgy holnapután, de egyszer csak találkozhatunk.”

Este a kilenczórai ütést ismét az akácfa mögött hallgattam.

Most még sötétebb volt, mint a multkor.

Alig egy negyed óra mulva kijött Záli s megállt az ajtóban, óvatosan nézegetvén körül.

Nehogy úgy járjak, mint a napokban, halk lépésekkel, előrenyújtott fejfel közelédtem hozzá, midőn véghetetlen örömhöz e susogást hallám: „Én vagyok!”

Sohasem beszéltem még vele s már is oly bizalmasnak tartottam viszonyunkat, hogy egyenesen neki ronték, átölelvén hajlékony derekát; azután csókolni kezdém s annyit csókoltam arczát, nyakát és ajkait, hogy egészen elállt a lélekzetem s pihenőt kelle tartanom.

Ez idő alatt mind a ketten hatalmasan szuszogánk.

A belőle terengő heringszag isteni illat volt most nekem, élvezetesebb az Opoponaxnál, bódítóbb az Ylang-Ylangnál menyeneibb a Heliotropenál.

Beszélni akartam hozzá, de csak összefüggés nélküli szavakat hebegtem: „Imádot, kedves, ragyogó, szívem stb. e féleket.

A leány is igen meg lehetett indulva, mert egy szót sem szólt, csak lihegett kegyetlenül.

Zavarodott helyzetemnek azzal veték véget, hogy újra csókolni kezdtem, s csókoltam őt egész a megfulladáságig. Agyamban forrongott a tűz, mintha az Océán vérré vált vize habzott volna izzó ereimben.

Egyszerre a lány ijedten ugrik el, s a boltajtó egyik szárnyát teszi be.

— Sokáig vagyok már künn: észre veszik. Jöjjön el holnapután!

De én úgy belejöttem a szerelmeskedésbe, hogy éppen nem volt kedvem abban hagyni az enyelgést.

Egy számár gondolat villámlott felizgatótt agyamon keresztül én a sötét boltban termék.

— Az istenért! — suttogá rémülten a leány, — mit akar?! —

— Itt maradok lelkeim gyönyörűsége s te ki fogsz az éjjel lopózni hozzám.

A leány váltig ellenkezett, de én nem engedtem; ismét csókolni kezdém hévvel és erősen s éreztem, hogy akarata mindinkább gyengül.

E pillanathan apja lépéseit halottuk.

A leány mint a villám csapta be az ajtót s ráfordította a kulcsot.

Azután bement a szobába.

A vén zsidó jól összeszidta, hogy ki bizta rá a bolt becsukását, s miért volt odakünn ennyi ideig.

Záli nem felelt rá semmit.

Még most is ég felé áll a hajam, ha arra gondolok a mi ezután történt.

Az öreg belépett a boltba s a homályban az ajtó felé billegett.

Lehetetlen leírnom azt az iszonyu félelmet, ami megdermeszté tagjaimat.

Azt hittem észrevesz.

Szívem dobogása elállott s a visszatartott lélekzet fojtólag fektült torkomom.

A bejárás melletti rizskásás zsákon ültem.

A vén zsidó megmozgatta az ajtót, megtudandó, vajjon jól be van-e az zárva.

Rajtam halálhídeg harmat veritékezett.

Visszakocogott a szobába.

Minden lépésével mázsányi terhet emelt le keblemről.

Magamra maradtam.

Kezdtém szidni az eszemet, hogy ily bolond tettere vetemedék.

No, ha már benne vagyok, csak had menjen a dolog, — s hallgatódzni kezdtem.

Egy ideig dűnnyögtek, morogtak, azután láttam a függönyön, hogy a világosság elalszik. Lassankint elcsöndesedének.

Nagyon nyomott már a zsák, helyet változtattam: felültem az áruasztalra (pudlira).

Vártam sokáig: eleinte lázas ábrándokkal, azután türelmetlenül.

Zálika vagy nem mer kijönni, vagy elaludt, — gondolám. Boszankodtam. Unatkozám. Azután éhséget is kezdtem érezni, mert a vacsoránál éppen nem volt étvágyam, minthogy a bennem dagadozó érzelmek még gyomromat is betölték.

Kinyújtottam kezemet s tapogatózni kezdék, azon reményben, hogy egy szaraz zsemlye, vagy kifli, majd csak akad valahol.

Találtam is egy lassan kihuzott fiókban olyan enniváló féle apró tárgyakat, de mikor beleharaptam, vettem észre, hogy biz' az szerencsédó.

Vége egy csomó medveczukorra akadtam.

Szörnyen megőrültem neki.

Hanem mire a harmadik rudacsot rágtam, kegyetlenül elfáradt az álkapczám s megcsömöröltem a világ minden fekete czukráról.

Eszembe jutott, hogy itt egy állványon árpacukrot is láttam.

Ovatos keresgélés után ebb' is beleütődtek ujjaim. Meg-ettem mind.

Mellette állt a krumplicukor, ennek is elnyaltam felét. Iszonyu szomjuság kezdte kizozni. Tudtam, hogy itt nincs viz, s ez még jobban fokozta szomjamat.

Azt hittem el kell vesznem.

De a szükség találékonyvá teszi az embert.

Ezemet kerestem.

Találtam is egy nagy üveg — kékítőt.

Ez bizonyosan eczet, gondolám s jól felhajtéék belőle.

Csepp hija volt, hogy rögtön belpoklos nem lettem e gyalázatos folyadéktól.

Ezután vigyázatosabban izleltem meg a szarvasolajat, meg a nagy üveg tintát s még ez tulnyomó vizarváltalmánál fogva legjobban csillapította volna szomjamat, ha valami korom, vagy mi ördög nincs benne, mely átkozottul elrontá számizét.

Ezemet sehogy sem találtam.

Thü! hisz most jut eszembe, hogy az állvány tetején mennyi keserűvizes üveg van! — s azonnal az áruasztalra mászék.

Hanem... (mennykő teremtetten!) sietségemben s örömmel levetem egy pár füveget s ez iszonyú zajt okozott.

Mint a villám ugrottam le, bele a lisztes ládába, míg fejemet a mérlegbe átém. Ez meg rettenetesen csörömpölt.

Hallottam a mint az asszony felsikogotta a már amugy is ébren levő férjét.

A veszély éleseszívű teszi az embert.

Odaáltam az ajtó mellé.

Benn a szobában gyertyavilág lobbant s a vén zsidó legnagyobb fiát tuszkolta előre.

Ez azonban féltette a bőrét s kiabált, hogy ő nem.

Egy pár puffanást hallottam, aztán bögést.

Az öregben sem volt meg a bibliai Hirkán János vére s épen nem állotta feleségét nógatni:

— Rebeka, menj elűre!

— Jaj nekhemnek agyonlúnek!

— Elrobolják a pénzünket!

Ez a szó bátorságot öntött — az asszonyba. A vén zsidó még a pénznél is jobban féltette életét.

Rebi asszony kezébe fogta a gyertyát s az ajtó felé mozgott; megnyomá a kilincset s félve tola előre a világítót.

Nem látván senkit beljebb is merészkedett.

Abban a pillanatban kicsaptam kalapommal kezéből a gyertyát s a sötét szobába ugrám.

Az öreg zsidó meg akart fogni, de úgy vágtam képen, hogy egyszerre hanyatt esett, — aztán keresztülgázolva az apró jehuzeusokon az ablak felé rohanék.

Az asszony sikogott. A zsidó ordított. Jakab segítségért kiabált.

Az apró jordánok bögtek rémületökben s az ágyak alá bujtak.

Öklömmel bszuztam az üvegtáblát s kiugrák az ablakon. Az egyik szárny derekamon akadt s czudarul megnyomott amint az utcára zuhantam.

Nincs az a giraf, vagy strucz, amelyik ezután versenyt futott volna velem.

A kiállott izgalom miatt idegesen reszketék s nem tudtam elaludni.

Másnap reggel bejött az irodába az öreg Steinbock.

Arca be volt kötve.

Előadta a bírónak a „vakmerő rabluthamadást“.

Ha lehetett volna mogyorogóyivá összezugszorodnom, örömmel megteszem e pillanatban.

Az akasztófára való azt is hozzácsapta, hogy a cassából százhusz forint körül hiányzik.

— Kire van gyanuja? — kérde a bíró.

— Azt khérem nem tudok, mert a rablu khivágtá a tizkrajczáros milligyertyát a fheleségem khezéből, és beszaladta a szobába, meg kiszaladta az ablakon; mikhor megakartam fogni, adtha nekhem edj oljan phufontot, hogy a főlem még most is flötyöli mogát thóle. A Mojsi fiának meg ráthaposta a hasára, egészen khijűtt belüle a thegnapi vacsora. Cshak az azt thodnám khérem, hodj hol mászta be az a betyár, de aztat nem todjok khithonálni.

Főnököm nagyon jól mulatott az eseményen.

Ebéd alatt elmondta családjának a velem bizonyította a dolgot.

— Hátha még azt tudnátok, hogy én voltam az éjjeli látogató? — gondolám s igyekeztem helyrehozni a különféle csemegek és italok által megrongált gyomromat.

Néhány hét telt el.

Nem mertem levelet írni Zálinak, — az hívém haragszik rám a történetekért.

Egy szép délután ablakom kibámulva pipázgatók, midőn egyszerre Zálíkamat pillantám meg, karján kötökösárkával.

Zavarodottan köszöntém.

Mosolylyal fogadta.

— Hová édes kisasszony?

— Egy barátómhoz.

— Szabad elkísérem?

— Kérem!

Egy pillanat alatt mellette termék.

— Hát nem haragszik kis aranyos?

— Miért?

— Multkori esztem magaviseletemért.

— Ó annyira féltém, hogy valami kárt tesz a buliban!

E felelet oly érzelmekkel tölte el, melyeket leírom lehetetlen. Ugy éreztem, mintha egy dézsa moslékkal öntöttek volna nyakom.

Tehát nem engem féltett, sem a szétzavart szerelmi perczeket nem sajnálta, sem szülőit, hanem a kár forgott eszében. „Lammed khol minahed“ (Ez egyből ismered meg valamennyit) mondja a zsidó egy axiomában.

Szerelmem hőmérője egyszerre fagypontra állott.

Mindazonáltal mellette maradtam s kísértem tovább.

Olyan szép szemei voltak s oly kakézér tűzzel játszott velök, hogy e szóváltást egészen elfeledtem.

Ujra légyottért eszedezém.

Azt mondta, hogy holnapután éjjel pont tizenkét órakor ki fog lopódnni az udvarra s ott beszélhetek vele.

Azonban másnap sürgőnyt kaptam, mely azon örömhírral lepett meg, hogy gazdag nagybátyám meghalt.

Rögtön utaznom kelle s Karádra solhasem tértem többé vissza, mert nagybátyám gazdasága által nagyobb ur lettem mint a sibakhami gyapjas fejű császár, ki tudvalevőleg a frakkot lábszáraira húzta az udvari ünnepek alkalmával.

Meddig várt Zálíka? nem tudom, de a minap beszéltem egy odaváló emberrel, ki azt állította, hogy igen jól ismeri Silberberg Adolfné Steinbock Zálíkat, ki jelenleg tekintélyes hölgy (három mázsás) s tizenhat élő gyermek reményteljes mamája.

Isten segítse őt!

Kóser adomák.

Khóbi gyerek: Thátele, mit thesz az a böcsölet?

Öreg Khóbi: Vidjázol jól megh mondkh én nekked. Tholáls khét florin az otczán, nem szólasz semmit, mert az nem érdemeli mogáth hogy beszélj rula; tholáls husz florin? megh kérdezel a pholiczaj, khidabaltatsz a phiaczon, meghkheresch a tholajdos és adsz nekhi khezibe, ez a böcsölet. Fagnak mondani, ez edj becületes ember! Ha megh tholáls huszezer florin, akhor megint nem szólasz semmit, merth már nincsen thöbbet szükség a böcsöletre, verstehst?

Zsidó: Petőfi művét khérném; mi az ára?

Könyvárus: Három frt., három szép kötetben. A költő nincs is díjazva, csakis a nyomást és könyvkötőt fizetjük, oly olcsó!

Zsidó: Nő az én fiannak nem is szabad khültőnek lenni.

Járásbiró: Ugyan Náthán, hogy meri maga 9°/_o-re adni pénzét, mikor a törvényes kamat csak 6°/_o? Ha már nem fél a törvénytől, gondoljon istenre, a ki fennről mindeneket lát!...

Náthán: „Az isthenre gondoltham én is, de az is eszembe jötte mogáth, hodj az isthen onnan felül a 9-et fog látni 6-osnak.

A cs...i rév árendás télen, midőn a jégen jártak által, vámot szokott szedni. Egyszer ilyen tréfa esett meg rajta:

Árendás: Holja maga furmányos gazda, fizessen megh a vám!

Fuvaros: Mics'a? hát az ur hozott által a Maroson? hisz én a jégen gyüttem által, tá' csak nem fizetek azért is?

Árendás: Már azthat khend muszáj megh fihazetni.

Fuvaros: Hát mért fizessek én az urnak?

Árendás: Hát azért mert én vagyok az árendás, a khi hozza az embereket által a vizen.

Fuvaros: (lovai közé csap) Gyí te! most az eczezer engem az ur isten hozott által, majd annak fizetek. Gyí hí! — s elhajtott.

Ulpianus Iczig jogász és Aesculapius Pinkáz orvosnövendék discursusai.

Ulpianus Iczig: Mandak nekhed phulgárthárs edj khomische intermezzo a mienk előadás olkalmáthul.

Aesculapius Pinkáz: Nüs, sak khi vele, hodd halljak edj khis novithet!

Ulp. I.: Thodod a moltkhorába összebeszélthök mognokhat edj somóval vün ünsere leut, hodj edjk professornak fogonk adni najdszeró ovation, vadjis kihalthunk nekhi edj nadj „élen“! Amint hát elküvetkhezte az idű, és bejütthe órájára a najdságos ór, mi hothalmaz phátossal odakhajabálthuk a mienk phoreziont, az „élen“-t.

Aesc. P.: Nüs, — oszthán phersze nadjon örölthe ű najdsága, hodj ű khapja edj ovation vün ünsere leut?

Ulp. I. Olighanem bizmosan tholán mégis nem nadjon örölte, merth mikhur a ghójimok leabczugolthák minkhet, és letthe silentium, azt fhelelthe a nojdságos professor ór a mienk thöntetésre, hodj: „Ez már mégis sak csonaság oraim, hodj amint én bejüvökh, rüghthön khészen vadjon mogát az isthálló!“

Aesc. P. Hehehe! the okhorolsz lenni edj ütvéjt, mikkur még ezthet se nem thodolsz megértheni! Hiszen ha így beszélthe a professor ór, okkhor elvágtha a fát olttha moghának! Nem érthölsz ezthet, ez vadjon edj khétértelemő mundás, akhit én masthand rüghthön átlá:hok!

Dlp. I.: Nadjon thalánthán valtha ez khétér thelmós mondás, ein hieroglifak, merth mikhur a professor ór ezth aussagoltha, edszerüsmind rámothatta miránk, arra a somóra, okhi minkh vün ünsere leut edjütt ülthük mognokhat!

K. A saktalány jó. Felhasználjuk. Kérünk ily fajtabó minél többet. Üdvözet! — M. I. (Kecskemét.) A „Nemzet géniusza“ ily pongyola ruhában nem jelenhet meg az olvasó közönség előtt. A forma, külsőin fontos a humoros költeményeknél. Ne használjon ily furcsa versalakot. Különbben látszik az iparkodás. Talán hosszabb gyakorlat után. Előre! — F—r S—r. Sorát keritjük. — Gy—y L—s. (Kapolcs.) Közölhetetlen. — K—sz J—f. (Szeged) A „Három csillag Magyarhon egén“ című cikket, mit szives volt beküldeni, hálás köszönettel vettük. Kérjük lapunknak terjesztését. Az ígért R—a I—ó & compagne arczképét, s jellemrajzát kegyeskedjék beküldeni. Elvtársi meleg készsörításunk. — Botffy Andás. Igen jó. Kérjük, csak folytassa a travesztálást — K. I. (Pécs.) Igen köszönjük az édeségeket, melyekkel a füstölés munkásainak édes örömet okozott. Valóban büszkék vagyunk azon testvéries szivességre, melyekkel olvasóink közül sokan elhalmoznak. — Antisemita nő Feleljen meg nagysád álnévének, s ugy érezen, házi szüksegletet zsidóktól be ne szereze, s a tollat cserélje fel szakács kanállal. Cikket kívánatára kivételesen vissza küldjük, mert a nő szava parancs. Ha a férj flosemita, neje legjobban hathat rá. Megérdemli érte, hogy a papuskormány alá kerüljön. — Mahu, Az, ami „legkevesebb“ menni fog. Minél szorgalmasabban kérjük a cikkeket. Servus! — K—n M—a. (Kaloeca.) Magán levelet írunk. Bkros teendők eddj gátoltak. — Aggódó. Rá se hederítsen a sajtótörvény megszorítására. Akkor simább, de sokkal süjtöb fog lenni. Az álliberalisokkal és mamelukokkal még azt is meg lehet szavaztatni, hogy minden antisemita vezérferfiut becskjanak. Mi résen leszünk, ön pedig terjessze e korszerű világeszmét.

Főmunkatárs: K É N K Ö.